

ovál

Jiří Homola

detektivka

☰ KNIHA ZLIN

Ovál

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Jiří Homola
Ovál – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

jiří homola
ovál

„Lež sprintuje, ale pravda běží maraton.“

Michael Jackson

prolog

Pořád to nebylo ono. Od maratonu uběhlo již čtrnáct dní, ale tělo jako by se tentokrát odmítalo dát dohromady. Stehenní svaly ji stále bolestivě tahaly a nedovolovaly nohám plynulý pohyb. Každý kontakt chodidel se silnicí navíc způsoboval nepříjemné bodání v kyčlích. Stárne? Kolikátý maraton už to byl? Třicátý, čtyřicátý?

Sundala si sluchátka, aby se mohla soustředit pouze na svůj pravidelný dech – dva kroky, nádech, dva kroky, výdech. Přesto byl její běh rozháraný, tělo zkroucené, dokonce se přidalo i píchnání v boku.

„Do prdele...“

Znovu si nasadila sluchátka. „*You still love her but she loves someone else*“, ozýval se Stingův charismatický hlas.

Přeběhla koleje a dala se doprava přes opuštěnou ulici k zadní bráně Sletiště. Atletický stadion poklidně dřímal v mlžném oparu časného podzimního rána. Ovál pokrytý listím a větvičkami, které podlehly prudkému nočnímu dešti, vypadal jako mohutný, stočený had. Doběhla až k tribuně na opačném konci areálu. Opřela se rukama o zábradlí, aby si protáhla bolavé nohy. Po několika cvicích se znovu rozběhla, když ji napadlo, že by mohla využít brzké hodiny a nepozorovaně vklouznout na dráhu.

Přepnula na sporttesteru počítadlo spálených kalorií na ukazatel času. 7.27. Správce určitě ještě vyspává dozvuky sobotního večera a na ranní obchůzku se nevydá dřív než za hodinu. V šest odemkl všechny vstupy a jistě zase zalezl do pelechu.

Rozhlédla se po ztichlém stadionu. Nebyla sama. Hlavní branou právě někdo odcházel. Zdálo se, jako by se motal. Opilý? Už takhle brzy? Naštěstí chodec za pár vteřin zmizel za zdmi areálu. Rychle přelezla modrý klandr a zamířila k tartanovému oválu, po němž před dvěma týdny dobíhala do cíle. Rytmus pohybu se rázem zlepšil, pružný povrch vracel chodidlům energii. Konečně si začala běh užívat.

„*And the ship is all ready to sail...*“

Báječný Sting!

Při výběhu ze zatáčky u dětského hřiště jako by koutkem oka zahlédla cosi neobvyklého. Zpomalila a ohlédla se přes rameno. Ve vrhačském sektoru něco bylo. *Co to sakra...?* Stále zpomalovala, než se zastavila úplně. Skrže mlhu se snažila zaostřit na předmět spočívající přímo uprostřed vrhačské klece. *Panebože!*

Váhavě se vydala přes trávník k místu, jež upoutalo její pozornost. S každým dalším krokem v ní narůstala děsivá jistota. Uprostřed betonového kruhu ležel člověk. Okamžitě jí v mysli vytanul známý da Vinciho obraz. Nohy od sebe, paže kolmo k trupu – scenerie vyznívala až kýčovitě, jako z toho amerického filmu s Tomem Hanksem.

Znovu se rozhlédla po celém areálu. Není to vtíp? Nesnaží se ji někdo napálit, vystrašit osamocenou běžkyni? Ze stájí za dráhou se ozvalo naléhavé zařehání. Jako by se jí smál i ten kůň! Zrak jí sklouzl zpět k děsivému nálezu. Urostlý mladík oblečený v modro-žluté teplákové soupravě. Je vůbec mrtvý? prolétlo jí hlavou.

Stingův zpěv utichl, album *The Last Ship* bylo u konce. Žádná krev. Odhodlala se učinit posledních pár kroků, pak se nad bezvládným tělem sklonila. Sporttester spustil alarm signalizující překročení mezních hodnot. Na displeji varovně blikalo černé srdce. Rozepnula si bundu, zalovila rukou pod zpoteným trikem, a když nahmatala hrudní pás kontrolující tepovou frekvenci, prudkým pohybem si ho strhla. O vteřinu později sáhla do ledvinky pro mobil.

Neděle 28. září

1

Poslední úsek trati už sotva vnímal. Stoupání mezi šestým a sedmým kilometrem mu sebralo tolik sil, že zbytek závodu dobíhal „na morál“. Diváky shromážděné v cíli ignoroval, soustředil se pouze na to, aby neupadl. Cítil se vyždímaný, nohy se mu podlamovaly, navíc za sebou slyšel svižné kroky jednoho ze soupeřů, který se ho chystal pokořit v závěrečné rovince. Zařal zuby a snažil se přimět unavené tělo k rychlejšímu pohybu. Marně. Pár metrů před cílovým koridorem se kolem něho přehnal šlachovitý čahoun a připravil ho o umístění v první pětce. Vyčítat si to ale začal až o několik desítek vteřin později, když zlomený v pase konečně popadl dech. Měl ještě zabrat!

Ponuré myšlenky přehlušil hlas jednoho z trojčat.

„Tati, dostaneš medaili?“ Petřík ho popadl kolem pasu, a i když mu bylo pouhých pět, málem ho porazil. „Fuj, smrdíš,“ konstatoval s pokrčeným nosem.

Chtěl mu odpovědět, ale ještě se mu nedařilo artikulovat. Vycházely z něho jen nesrozumitelné útržky slov.

Čahoun, jenž ho předběhl těsně před cílem, mu podal ruku a poklepal mu na rameno. „Hezká práce.“

„Díky.“

„Já děkuju,“ zazubil se, „vytáhnuls mě na kopec, pak už jsi byl snadná kořist.“

Nebyl si jistý, jestli to má brát jako lichotku, ale nakonec to nechal plavat. Vzal Petříka za ruku a zamířil s ním mimo trať, aby si nalil teplý čaj.

Mezitím k nim doběhl i Pavlík, táhl za sebou kus oblečení a hlasitě oddechoval, jako by závod běžel on. „Máma říkala, že si to máš oblíknout, jinak nastydneš.“

Vzal si od druhého z trojčat funkční triko a přehodil si ho přes záda. „Dáte si sůšu?“

Oba chlapci nadšeně přikývli, a když zmizeli v útrokách unhošťské sokolovny, obrátil se zpět k davu diváků, aby počkal na Moniku. Za ní se neochotně loudala Markétka. Ta doplňovala

dvojici mušketýrů, ovšem nebýt rodných listů, v nichž měli všichni tři stejné datum, málokdo by uvěřil, že se jedná o sourozence narozené v tentýž den. Dvojjvaječná trojčata, tak zněl verdikt, když jim doktor tu šokující zprávu oznámil. Jedno vajíčko připadlo na kluky, to druhé na Markétu. Vypadala jinak, chovala se jinak... celá byla úplně jiná. Byla tátova. Vysněná holčička, kterou přes všechny stud nedokázal milovat jen třetinovou láskou. Ona pro něho vždy byla první na pásce, zatímco na oba syny zbývala až druhá příčka.

Monika ho políbila. „Gratulujeme, tatínku, běžels úžasně.“

„Skoro jsi umřel,“ nesouhlasila dcera.

„Ale jdi ty...“ Vzal ji do náruče a přitiskl si dětskou tvář ke zpcenému obličej. „Jak jsi na tohle přišla?“

„Vypadals tak.“

„Jak jsem vypadal?“

„Jako když umíráš,“ odpověděla nevrle. „Na čele jsi měl takovou velikou žílu a hrozně jsi koukal.“

„Koukal?“

„Jako bys viděl něco, co ostatní ne.“ Zamyslela se. „Možná ducha.“

„To jsem se asi soustředil, aby mě nikdo nepředběhl, víš?“ vysvětloval.

„Tak proč tě předběhnul ten velkej chlap?“

Znejistěl. „No, zřejmě jsem se soustředil málo.“

Dcera se začala v jeho náručí ošívat. „Sundej mě, škrábeš fousama!“

Poslechl.

Natáhla k němu pravou ruku. „A teď mi slib, že už nikdy nepoběžíš.“

Překvapeně se na ni podíval. Její odhodlaný výraz prozrazoval, že nežertuje. Zatvářil se ublíženě. „Ale víš přece, jak moc rád běhám...“

„Tak aspoň slib, že už nikdy nebudeš takhle koukat.“

„Slibuji.“ Stiskl nabízenou ruku.

„A že neumřeš, až zase poběžíš.“

„Pokusím se.“

Markétka sice nevypadala, že by ji jeho odpověď uspokojila, přesto na obličejí vyloudila krátký úsměv. Ve stejnou chvíli se ze dveří vyřítili Petřík s Pavlíkem, hrsti vrchovatě naplněné sušenkami.

„Přeskočilo vám? Nechali jste tam také něco pro závodníky?“
Chlapci se zarazili, rychle se však vzpamatovali.

„To je pro tebe,“ nastavil k němu ruce Pavlík.

„Pro všechny,“ doplnil Petřík a bez váhání začal ze své kořisti nabízet všem kolemjdoucím. To zafungovalo nečekaně dobře. Doběhnuvší závodníci vystupující z cílového koridoru si rádi vzali sladkou odměnu z rukou dvou malých capartů, kteří se na ně culili jako andílci. Než se kluci nadáli, měli prázdné dlaně. Olízali z nich zbylé drobky a odhodlaně zamířili zpět do sokolovny pro další várku.

„Tak moment,“ pokusil se je zastavit, ovšem jeho hlas zanikl v krátkém zahoukání sirény. Instinktivně se rozhlédl a zapátral po modrém blikajícím světle. Nemýlil se. U chodníku na konci ulice zastavila policejní dacia. Mladý policista se z okénka pátravě rozhlédl po hroznu běžců. Cosi poznamenal směrem ke spolujezdci. Teprve pak vystoupil a zamířil k jednomu z pořadatelů. Ten po krátké rozmluvě kývl hlavou a obrátil pohled k cílovému sektoru. Bylo otázkou pár vteřin, kdy se jejich pohledy protnou. *Sakra.*

„Věci mám uvnitř. Poslední stůl vpravo na pódiu za tělocvičnou.“

„Cože?“ Monika se na něho nechápavě podívala.

Pořadatel následovaný policistou si k nim neúprosněrazil cestu.

„Taška visí na židli, klíčky od auta a doklady jsou v boční kapse.“

Až teď si blížící se uniformy všimla i ona. Rázem jí bylo vše jasné. „Aspoň se převlíkni!“

Zavrtěl hlavou. „Stačí tohle.“ Sundal si funkční triko ze zad a oblékl si ho přes zpotené tílko.

Pořadatel, jemuž se mezitím podařilo prodrat až k němu, ho vzal za loket. „To je on.“

Několik běžců opodal ztichlo, dívali se teď jejich směrem, jako by očekávali, že se stanou svědky nějakého senzačního zatchení.

„Vy jste kapitán Lenz?“ Policista si ho změřil s dávkou nedůvěry ve tváři.

Přikývl.

„Volali nám z Kladna, že vás nutně potřebují u případu.“

Lenzovi svitla jiskřička naděje. „Ale já dělám u pražské kriminálky, čtvrtý obvod.“

„Máme vás okamžitě odvézt na místo činu.“ Strážník vypadal nesmlouvavě.

„Místo činu?“

Muž v uniformě se rozpačitě rozhlédl kolem sebe, jako by měl vyzradit státní tajemství. „Zřejmě vražda,“ špitl polohlasem.

Lenz už jen chápavě přikývl.

„Má vám kolega odvézt auto?“

„To nebude třeba, manželka se o to postará.“

Oba zamířili špalírem zvědavců k policejnímu vozu.

„Tati!“ zaslechl Petříka za svými zády. „A co ta medaile?“

„To je pravda, Petře,“ přidal se hubený, vousatý šedesátník se stopkami v ruce, „ve své kategorii seš druhej. Nechceš počkat na vyhlášení?“

Lenz zavrtěl hlavou. „Vysaďte na stupně tady Markétku, večer mi medaili předá, vid’?“ Mrkl na dcerku, které se rázem rozsvítila očka. O to zklamaněji však působili kluci. Podívali se jeden na druhého, pak sklonili hlavy ke špičkám bot.

„A pivo předej klukům,“ dodal rychle, „u nich bude v bezpečí... snad.“

Jednovaječní bratři sebou trhli a znovu si vyměnili nyní již o poznání veselejší pohled.

Obrátil se k oběma synům. „Nezapomeňte ho dát do ledničky!“
Strážník mezitím nastoupil zpět do auta a na okamžik znovu spustil sirénu. V závodní atmosféře si chtěl zřejmě užít své tři vteřiny slávy.

Poté k bílé dácii se žluto-modrými pruhy poklusem zamířil i Lenz.

2

Cestou se do něj dala zima. Zpoceně oblečení na něm vychládalo, policista za volantem navíc otevřel okénko, zřejmě aby zmírnil pach jeho potu. Triko se mu nepříjemně lepilo na tělo, proklínal se, že neposlechl Moniku a alespoň se nepřevlékl.

„O co jde?“ zeptal se, aby přišel na jiné myšlenky.

„Vražda,“ odpověděl strážník na místě spolujezdce.

„To už vím, nemůžete být konkrétnější?“

„Jenom jsme dostali pokyn vysílačkou, ať pro vás zajedeme.“

„Aha.“ Lenz se zvrátil na sedadle a pozoroval ubíhající krajinu. Nechápal, proč by měl vyšetřovat zločin spáchaný v Kladně jenom proto, že tam bydlí. Od poslední vraždy, kterou řešil, už sice uplynuly čtyři měsíce a on od té doby vyjma sériových případů bezdomovců o žádný násilný trestný čin ani nezavadil, to ovšem neznamenalo, že by neměl co dělat. Čtvrtý policejní obvod v Praze patřil vzhledem ke své rozloze a hustotě osídlení mezi ty nejvytíženější policejní útvary v celé republice. Na každého policistu tu ročně připadlo přes dvacet trestných činů, což zrovna neskýtalo dostatek volného času.

Proč tedy on? Jistě, ve svém působišti platil za mimořádně schopného vyšetřovatele, jelikož se mu podařilo vyřešit několik případů v rekordně krátkém čase. Byl houževnatý, vytrvalý, neúnavný. Velmi brzy povýšil na kapitána a na oddělení se šušovalo, že je jen otázkou času, kdy mu na rameni přistane další frčka. I jeho přímý nadřízený podplukovník Hadrava ho považoval za spolehlivého policistu, přestože to dával jen zřídkakdy najevo.

Nevadilo mu, že se Lenz štítí mrtvol, toleroval jeho občasné nestandardní postupy i prostořekost a přimhouřil oči, když se kapitán uprostřed pracovní doby převlékl do běžeckého a na pár hodin zmizel. Věděl totiž, že to všechno má svůj účel, a tím je dopadení pachatele. Na jedné z oslav zdárně uzavřeného případu se Hadrava dokonce poděkl, že je pro něho Lenz nepostradatelný. Tak proč ho teď posílá k vraždě, která se udála čtyřicet kilometrů od jeho kanceláře?

„Stalo se to na Sletišti,“ přerušil jeho myšlenkové pochody jeden z policistů.

„Na Sletišti?“

„To je atletický –“

„Já vím,“ nenechal ho domluvit. „Kde přesně k tomu mělo dojít?“

Policista za volantem pokrčil rameny. „Snad přímo na ovále. Nějaký atlet.“

„Ježiši...“ Lenzovi přeběhl mráz po zádech a v žaludku ucítil nepříjemný tlak. Najde tam někoho ze svých přátel? Přemýšlel, kdo dnes na trati chyběl. Pokud se jedná o někoho, s kým pravidelně soupeří během celoroční běžecké ligy, začalo mu jeho přiřazení k případu dávat smysl. Srdce se mu rozbušilo na poplach. Náhle seděl na zadním sedadle napřímený, bledý jako stěna.

Policejní vůz mezitím odbočil z karlovarské dálnice a zamířil přes Velkou Dobrou ke Kladnu. S každým ujetým kilometrem Lenzův nepokoj narůstal. Tentam byl všecken chlad, pod zaslhlým potem si na pokožku razily cestu nové pramínky.

„Znáte totožnost?“

Oba policisté svorně zavrtěli hlavou.

„Muž? Žena?“

„Snad nějaký koulař,“ odpověděl řidič.

Úleva. „Koulař?“ ujistil se. Tentokrát policisté téměř současně přikývli, sehraní jako Pat a Mat. Do plic se mu vrátil vzduch, do tváře barva. Zdálo se, že oběť nezná.

Na křižovatce před železničním přejezdem auto odbočilo, vydalo se podél obvodové zdi stadionu a za pár vteřin zamířilo do jeho útrob přímo hlavním vchodem. Celou oblast již policie uzavřela. Takto opuštěný areál si Lenz vybavoval pouze z dob, kdy se narodila trojčata a on sem chodíval trénovat až pozdě večer, když děti konečně zmohla únava. Někdy to bývalo dokonce až potom, co správce zamkl všechny brány, a to s sebou nosíval služební odznak pro případ, že by ho snad kladenští kolegové přistihli, jak přelézá zeď.

„Tamhle to je,“ ukázal jeden ze strážníků, když vůz zastavil. Kolem vrhačského sektoru se skláněl hlouček lidí, dva mladí policisté opatrovali místo činu červenobílou páskou. Zjevně nevěděli, na co ji přichytit, a nakonec se rozhodli obejít celé zábradlí kolem oválu.

Vystoupil z auta, udělal pár dřepů, aby rozproudil krev ve ztuhlých končetinách, a vydal se směrem k dráze. Všude na zemi se povalovaly větve a listí, které noční bouřka roztrousila po celém areálu. Štěstí, že víchř neodfouknul i tu mrtvolu, pomyslel si.

„Major Káňa, kapitán Švehlová,“ představil sebe a svou kolegyni vytáhlý muž kolem padesátky, jemuž Lenz sahal sotva po bradu. Oba se mu vydali v ústřety, jakmile zpozorovali policejní hlídku, která ho na stadion dopravila. Chvíli si rozpačitě prohlíželi jeho outfit, než mu konečně potřásli rukou.

„Lenz,“ pokusil se o úsměv. „Omlouvám se, našli si mě přímo na závodech,“ kývl hlavou ke své eskortě.

Vyšetřovatelé jeho úsměv stejně křečovitě opětovali. Žena vypadala na kapitánku poměrně mladě, to ovšem mohl zkreslovat několikavrstvý make-up. Zaplaťpánbůh byla o poznání menší než její kolega, jinak by si Lenz připadal jako v basketbalovém týmu. Za zády policistů si totiž všiml soudního lékaře, který se právě napřímil, aby si protáhl záda. Musel mít nejméně dva metry.

Všichni tři zamířili k vrhačskému sektoru, obehnanému zelenou sítí. Lenz se rozhodl, že tentokrát udělá výjimku a mrtvolu si prohlédne. Už zdálky si totiž všiml neobvyklé polohy těla uvnitř betonového kruhu. Postavil se mezi roztažené nohy mrtvého a se zájmem pozoroval mohutné paže utvářející s osou páteře kříž.

„Jako ten obraz od Leonarda,“ poznamenal Káňa po jeho boku.

Lenz přikývl. „Vitruviánský muž.“

„Nebo Ježíš?“ navrhla Švehlová. Nezdálo se však, že by s ní byl její kolega zajedno.

„A co ty nohy?“ kývl směrem k tělu. „Takhle roztažené by se jen stěží přibíjely na kříž, nemyslíš?“

„Ale ty ruce...“

„Rozpažený ruce může mít i cvičenec na spartakiádě.“

„To má bejt jako vtipný, jo?“

„Ne tak jako Ježíš s nohama do praku.“

„Známe identitu?“ vložil se do výměny názorů Lenz.

Oba jako na povel zmlkli. Major zalistoval ve svém zápisníku. „Ještě ne, ale... moment... jo, tady to mám. Správce areálu tvrdí, že tu trénuje pravidelně. Patří prý do skupiny koulařů závodících za Tepo Kladno.“

„Podle čeho ho poznal?“

„Prosím?“

„Podle oblečení, nebo obličeje?“

Káňa zaváhal. „No... to si nejsem jistej. Je to důležitý?“

„Každý, kdo trénuje za Tepo, má modro-žlutou teplákovku. Zajímá mě, jestli ho ten správce opravdu poznal, nebo si jen spojil barvu oblečení s faktem, že tělo leží v odhodišti.“

„Tak to netuším,“ přiznal vytáhlý major.

„Ale říkal přece, že tu třikrát týdně hází koulí,“ přispěchala kolegovi na pomoc Švehlová.

„Vrhá,“ upřesnil Lenz.

„Nebo vrhá, to je snad fuk!“ zvýšila nervózně hlas. „Každopádně se zdálo, že zavražděného znal osobně.“

„To už víme?“

„Co jako?“

„Že šlo o vraždu.“

Žena na Lenze vytřeštila oči, černé jako uhel. „Tak to je snad jasný, ne?“ ukázala na tělo u jeho nohou. „Nebo si myslíte, že si tu ustlala a přes noc ho klepla pepka?“ Otočila se na svého kolegu, zřejmě s nadějí, že se tentokrát zastane on jí. Major však pouze pokrčil rameny a svižným krokem zamířil k hlavní bráně areálu.

Kapitán z pražské kriminálky se mezitím otočil na basketbalistu, který si právě něco zapisoval do notesu. „Vy jste ze soudního?“

Doktor přikývl, aniž od svých zápisků zvedl zrak. „Ještě je brzy.“

Tuto větu Lenz slychal z úst soudních lékařů pravidelně. „Snížíte se přesto k pár unáhleným spekulacím?“

Čahoun si upravil brýle na nose a pobaveně se ušklíbl. „Jestli se snížím?“

„Tady zdola je vás špatně slyšet.“

Teď už se doktor zasmál nahlas, okamžitě však zase zvážněl. Ukázal na mrtvého muže v kruhu. „Žádná krev.“

„Všiml jsem si.“

„Myslím na povrchu.“

„Aha...“

„V břicho jí bude spousty, sázím na masivní vnitřní krvácení. Od pupku až po stehna je ten chlap jedna velká podlitina.“

„Myslíte, že ho někdo zbil?“

Lékař se znovu podíval na tělo pod sebou. „Mrkněte na ty svaly. Myslíte, že by se takovej pořízek nechal takhle zrichtovat?“

„To sotva,“ prohodila Švehlová.

„Mě zajímá, co si myslíte vy, doktore,“ opáčil Lenz, aniž na kapitánčinu poznámku jakkoliv zareagoval.

Lékař pokrčil rameny. „Jestli dostal nakládačku, pak jich muselo bejt víc. A museli ho překvapit.“ Sehnul se, zvedl jednu bezvládnou paži a ukázal na hřbet mohutné ruky. „Vidíte? Ani

škrábanec. Ten člověk se vůbec nebránil.“ Znovu se napřímil. „Podle mě ho někdo knokautoval zcela nečekaně. Než se stačil vzpamatovat, rajtoval mu po bříše párek těžkejch bot jako po trampolíně.“

Doktorova obrazotvornost na Lenze žádný dojem neudělala. „Čas smrti? Přibližný,“ dodal rychle, jelikož věděl, jak jsou na tuto otázku soudní lékaři alergičtí.

„Jak jinak. Řekněme někdy k ránu, mezi jednou a třetí? Ale na základě tohohle údaje zatím radši nikoho nezatýkejte.“

„To mi fandíte.“

„Můžu ho nechat odnést?“

„Prosím?“

„Jsem hotov.“

„Jistě.“ Lenz si přál, aby se na tělo podíval ještě někdo jiný, ale nenašel odvalu to vyslovit nahlas.

Přes trávník se k nim blížil major Káňa. V obličejí se mu zračil spokojený výraz. „Tak ho skutečně znal,“ volal už zdálky a otíral si pot z čela.

„Ten správce?“

Káňa přikývl. „Ne sice jménem, ale je si jistý, že to byl místní koulař.“

Lenz se zarazil. Něco tu nesesedlo. Zavřel oči a pokoušel si v rychlosti seřadit všechny dosud získané indicie. Několikrát mu přitom škublo v rameni – Tourettův syndrom se ohlásil v ten nejnevhodnější okamžik. *Ted' ne, sakra!* Už to skoro měl! Další záškub. *Ted' ne!* Pokud ho kladenští kolegové pozorovali, o čemž bohužel nepochyboval, naskytl se jim neobvyklý pohled na policistu se zavřenýma očima a poskakující paží.

„A to má bejt co?“ ozvala se Švehlová. „Hip hop?“

„Moment...“ Nutkavý pohyb začal ustupovat do pozadí.

„Je vám něco?“

Konečně otevřel oči. „Proč je to tělo tady?“

„Cože?“

„Proč je tady, v tomhle kruhu?“

Kapitánka vypadala pobaveně. „Proč je asi koulař v kruhu?“ zašklebila se a zamávala rozšafně pažemi. „A kde by podle vás měl být, když se očividně jedná o symbolickou vraždu?“ Napodobila polohu těla oběti, aby dodala svým slovům patřičnou váhu.

„V koulařském kruhu,“ odpověděl Lenz klidně. „Tenhle patří kladivářům.“

3

Lenz se posadil na modré zábradlí lemující celý atletický ovál a pozoroval majora Káňu s kapitánkou Švehlovou, jak si bouřlivě vyměňují názory. Nechtěl u toho být. Potřeboval se soustředit na případ, ale jako by mu domácí prostředí bránilo oprostít se od osobních emocí, které mu nedovolovaly střízlivě myslet.

Na tomto stadionu strávil celé dětství, odběhal desítky závodů, v tréninku spolykal stovky, nebo spíš tisíce kilometrů. Před čtrnácti dny tu běžel svůj dvanáctý Kladenský maraton. Sem chodí běhat s dětmi, když se nechají zlákat na následný párek v rohlíku nebo zmrzlinu. Teď tu má obcházet svědky, klást nepříjemné otázky... hledat vraha. Bude se sem pak ještě moci vrátit? Sundat civil, obléknout se do sportovního a vyběhnout na dráhu? Dosud tu běhal inkognito, jen málo z jeho spoluběžců znalo jeho povolání, a když už věděli, s kým mají tu čest, spojovali si jeho policejní práci s Prahou.

Káňa a Švehlová se mezitím zklidnili a bok po boku se k němu vydali po krátce strážném trávníku. Neuvedli se zrovna ideálně, ale to nehrálo žádnou roli. Měl pocit, že jim vražda sportovce prostě nesedí. Utlučeného svalovce, ležícího v poloze Vitruviánského muže uprostřed vrhačského kruhu, tu asi nevidají často. Bylo v tom cosi neobvyklého, znepokojivého, něco, co věstilo hodiny přesčasů, které budou naplněny vším, jen ne rutinou.

Káňa působil nervózně, zjevně by byl raději se svou rodinou, pokud nějakou měl. Švehlová zase vyzařovala nejistotu a strach, že na podobný případ nemusí stačit. Jeho přítomnost by vlastně

měli kvitovat s povděkem, sám ale dobře věděl, jak člověka rozladí, když mu do týmu přidělí „posilu“. Kdokoliv zvenčí je zákonitě vnímán jako nepřímé vyslovení nedůvěry, tím spíš, jedná-li se o někoho z hlavního města.

„Václav Kolník,“ přerušil tok jeho úvah Káňa.

„Prosím?“

„Oběť. Máme identitu. Václav Kolník, dvaadvacet let, student ČVUT, koulař.“

„To zní, jako by mu životopis čouhal z kapsy u tepláků.“

„To zrovna ne,“ usmál se Káňa, „ale měl v ní klíček.“

„Klíček?“

„Od skříňky v šatnách za tribunou. Kolegové tam našli jeho tašku. Má tam občanku, studentský průkaz, lítačku do Prahy, všechno. Takže –“

„Takže vás čeká nemilá povinnost kontaktovat jeho rodiče,“ dokončil za něho.

„Aspoň se máme od čeho odrazit. Prověříme rodinu, okolí, sportovní klub, zajedeme i do školy.“

„Fajn,“ kývl Lenz, „zbývá tedy poslední otázka.“

„Kdo je vrah?“ nadhodila Švehlová.

„Proč ho mám honit já,“ opravil ji.

„No... to... my...“ nedokázal se vymáčknout Káňa.

„Nevidím důvod,“ přerušil majorovo koktání, „proč byste to neměli zvládnout sami. Netvrdím, že je to zrovna běžný případ vraždy, ale vy přece nejste žádní začátečníci, nad kterými musí bdít dozor z Prahy.“ Zkoumavě si oba policisty prohlédl. „Nebo jste jiného názoru?“

„To teda nejsme,“ ujistila ho rychle Švehlová.

„Tak vidíte. Co tu tedy dělám?“

„Proč se nezeptáte přímo podplukovníka Hadravy?“ navrhl Káňa.

„On je tady?“ Lenz nechtěl věřit vlastním uším. Že by se jeho šéf plahočil v neděli ráno z Prahy do Kladna kvůli mrtvému koulaři? Za tím muselo vězet něco víc. „Kde ho najdu?“

„Zašli si na kafe.“ Major ukázal palcem za záda k malé hospodě vedle basketbalového hřiště. „Náš starej mu chce zřejmě ukázat zdejší folklór.“

Lenz bez váhání seskočil ze zábradlí. „Jdu tam.“

„Co si zatím myslíte?“ vpálila mu do zad kapitánka, jakmile zamířil do hospody. Otočil se.

„Jako o té vraždě?“

„Pokud se tedy snížíte k pár unáhleným spekulacím.“

„Neudělal to atlet.“

„Ne?“

„A pokud ano, nevěděl, že byl... jak že se jmenoval?“

„Kolník.“

„Nevěděl, že byl Kolník koulař.“

„To kvůli tomu špatnému kruhu?“ poznamenala jeho nová kolegyně s neskrývanou ironií. „Není to jedno, kam ho pachatel položil? Kruh jako kruh...“

„Sama jste říkala, že se zřejmě jedná o symbolickou vraždu, ne?“

Švehlová přikývla.

„Předpokládám, že tím myslíte to tělo, jehož naaranžování v kruhu zřejmě mělo něco evokovat.“

„Jo.“

„Když tedy připustím, že si dal pachatel práci s tím, aby mrtvým tělem něco naznačil, nechce se mi věřit, že by zapomněl, jaký sport jeho oběť provozovala. Proto si myslím, že to buď nevěděl, nebo věděl, ale neměl ponětí, který kruh patří koulařům. Sázím na druhou variantu. Ovšem, jak říkáte, pouze se snižují k unáhleným spekulacím.“

„Proč myslíte, že *bé* je správně?“ zeptal se Káňa.

Lenz pokrčil rameny. „Nevěřím na náhody. Že by někdo zabil člověka, o kterém netuší, že je koulař, a shodou okolností ho umístil zrovna v odhodišti? To mi přijde přitažené za vlasy.“

„A co když v tom kruhu Kolník zrovna trénoval, když ho ten *někdo* napadl?“

„Ke smrti došlo v brzkých ranních hodinách. To není zrovna ideální čas na trénink, nehledě na to, že lilo jako z konve.“

„To máte asi pravdu.“

„No a co vražedná zbraň?“ ozvala se znovu Švehlová.

„Beze stop krve ji určíme těžko. Navíc, jak řekl doktor, tou zbraní mohou být klidně obyčejné podrážky bot.“

„Takže jsme v háji.“

„Jsme na startu, kolegyně,“ opravil ji Lenz. „V blocích nikdo neví, jak rychle mu to poběží. Když si ale bude ještě před výstřelem myslet, že je v háji, zřejmě mu soupeři opravdu ukážou záda.“

Švehlové se nedařilo zakrýt rostoucí vztek. Zjevně měla pocit, že cokoliv řekne, zadupe ten namyšlený mrňous z Prahy do země. Zařala ruce v pěst a snažila se pravidelně dýchat, aby si na něm nezchladila žáhu.

„Musíme se držet toho naaranžovaného těla,“ pokračoval Lenz. „Proklepneme každého, s kým měl ten kluk co do činění, možná přijdeme na nějakou souvislost. Třeba se zajímal o renesanční umělce nebo ty vaše spartakiádní cvičence, co já vím! Možná jen dělal rád andělíčky ve sněhu, skákal placáky do vody...“ Obrátil se na Káňu. „Studoval techniku, ne?“

Major přikývl.

„Tak to může být symbol kružítka a úhelníku, nějakého geometrického obrazce, o kterém nemáme ani páru, třeba je to znak svobodných zednářů... a třeba to neznamená vůbec nic.“

Cítil se čím dál unavenější. Aniž si to uvědomoval, vzal na sebe roli, která v jeho vyšetřovacím týmu obvykle připadala ostatním. On vždy pouze nastolil fakta, své kolegy pak nechal, ať ventilují třeba i ty nejšílenější nápady, a nasával z nich inspiraci. Myšlenky si uspořádal až později na trati, když se vydával na dlouhé běhy, během nichž stimuloval pravou, kreativní polovinu mozku záplavou kyslíku. Teď tu bezmyšlenkovitě sypal z rukávu jeden nápad za druhým.

„Nebo je to symbol ukřižovaného Ježíše,“ vrátila se ke svému návrhu Švehlová.

„Jo, nebo je to ten váš Ježíš,“ ušklíbl se Lenz rezignovaně. „Ačkoliv, kdyby měl Kristus takové tělo, nejspíš by na Golgotu s křížem na zádech vysprintoval.“

„Proč jste tak nepříjemný?“ vyštěkla na něho nečekaně. „To proto, že jsem cikánka?“

Překvapeně si ji změřil pohledem. Tak proto ten silný make-up, prolétlo mu hlavou. Tlustá vrstva šminek zakrývající komplex.

„Ale já... nevšiml jsem si, že jste Romka.“

„Tak teď to víte.“

„A?“

„Co a?“

„Plyne z toho pro mě něco, o čem bych měl vědět? Nesmím s vámi nesouhlasit, polemizovat s vašimi úvahami, zpochybňovat vaše názory?“

Kapitánka se zarazila, stisk jejích dlaní povolil. „No... to ne.“

„Tedy co?“

„Mohl byste bejt kapku zdvořilejší.“

„Pokusím se. Ale pro vaši informaci, asi před hodinou jsem doběhl desetakilometrový závod. Ani jsem se nestihl osprchovat, natož převlíknout, a už mě vaši kolegové vezli sem, aniž mi kdokoliv dokázal vysvětlit, co má vražda na Kladně společného se čtvrtým pražským obvodem. Je neděle a já chtěl strávit zbytek dne s rodinou. Mám hlad, žízeň, že bych vypil rybník, a taky tu docela profukuje. Není tedy divu, že zrovna neskáču radostí. Vy mi tu předhazujete, že se chovám jako rasista, přitom se dá barva vaší kůže pod tou centimetrovou vrstvou pudru sotva rozeznat.“

„Mám vyrážku,“ odsekla.

„Tak to mě mrzí.“

„To stačí,“ vmísil se mezi ně Káňa. „Všichni toho dneska máme plný zuby, mrtvej kluk uprostřed stadionu nikomu náladu nezvedne. Ale taky to pro nás znamená práci a je načase, abysme si ujasnili pravidla.“ Otočil se k Lenzovi. „Mluvil jste o výstřelu.“

„Nerozumím.“

„Spílal jste tady Marice, že se vzdává už před startovním výstřelem, ne?“

„Asi jo.“

„Tak by mě zajímalo, kdy ten výstřel zazní a kdo povede závodníky k cíli, jestli mi rozumíte.“

„Dobrá připomínka,“ souhlasil Lenz. „Tím spíš, že pořád není jasné, kdo všechno bude ve startovním poli.“

„Takže co?“

„Takže si zajdeme pro odpověď,“ kývl směrem k hospodě. Právě z ní vycházel podplukovník Hadrava v živém hovoru s obézním mužem neurčitého věku.

4

„Šéfe?“ Nebyl si jistý, jestli ho Hadrava přehlédl úmyslně, nebo se tak zabral do diskuse s tloušťíkem.

„Á, výborně, tak už jste tady!“ Podplukovník působil žoviálněji než obvykle. „Viděl jste tělo?“

„Zběžně.“

„No jo, vím, pohledu na nebožtíky zrovna neholdujete.“ Hadrava se obrátil na muže po své pravici. „Romane, představuju ti nejzapálenějšího běžce na našem oddělení, Petra Lenze.“

Muž mu podal tvarohovitou ruku. „Major Prošek. Vedu tuhle bandu ufňukanců,“ kývl za Lenzova záda ke svým dvěma podřízeným.

„Ufňukanců?“

„Vám si na nic nestěžovali?“ Prošek vypadal udiveně.

„Měli by?“

„No, vlastně...“

„Jediný důvod, který mě napadá, je má přítomnost zde.“

„Dejte pokoj, kapitáne,“ napomenul ho Hadrava.

Lenz ho propíchl pohledem. „Omlouvám se, ale všichni víme, že přítomnost cizího vyšetřovatele nebývá zaběhnutému týmu dvakrát příjemná.“

„Snad nebude tak zle,“ usmál se Prošek. „Jsme pyšní, že vás tu máme. Jste sportovec a tohle je tak trochu sportovní vražda, ne?“

„Aha...“

„Co aha? Jaké aha?“ zahřímal Hadrava.

„Proč jsem tady?“ odpověděl Lenz otázkou.

„Vždyť jste právě slyšel, že –“

„Myslím, proč jsem *opravdu* tady? Proč mám napomáhat vyšetřovatelům z jiného města, z nichž jeden má dokonce vyšší hodnost? Navíc mi nepřijde, že by to byla nějaká banda diletantů, natož ufnukanců,“ stočil pohled k Proškovi. Ten se jen znovu falešně zakřenil a poplácal ho po rameni, jako by spolu léta chodili na pivo.

„Však vy jim proženete pérka,“ zavtipkoval. „A to myslím doslova, když vidím, jak jste se na to oblékl.“

Lenz se obrátil zpět ke svému nadřízenému. „Tak proč?“

Hadrava si mezitím stačil odpověď sesumírovat. „Podívejte, kapitáne, jste zdejší, trénujete tady, spoustu místních sportovců nepochybně znáte osobně, dokonce jsme s Romanem viděli vaše jméno na výsledkové listině tamhle na nástěnce,“ ukázal směrem k hlavnímu vchodu do areálu. „Co to bylo? Maraton?“

Neochotně přikývl.

„Pro takový případ jste tedy nepochybně tím nejvhodnějším vyšetřovatelem. Znáte terén, lidi, z domova to sem navíc máte jen pár minut. Z kanceláře vás uvolním, budete mi pouze podávat hlášení.“ Podplukovník vypadal spokojeně, vědom si toho, že na argumenty, které svému podřízenému předložil, nemůže Lenz nic říct.

Kapitán se na něho ještě pár vteřin nevrle mračil, nakonec však rezignovaně přikývl.

„Rozumím.“

„Skvěle!“

„Chci svůj tým.“

„Vyloučeno!“ S touto žádostí jeho šéf zjevně počítal. „Na jedné vraždě nebude dělat půltuctu lidí, na to zapomeňte.“

„A kompetence?“

Hadravův pohled se setkal s Proškovým. „Budete spadat pod velení kladenského týmu... ovšem s jistým, řekněme, manipulačním prostorem,“ dodal podplukovník rychle.

„Neboli?“

„Neboli si můžete dělat, co chcete, jenom o tom dejte Standovi vždycky vědět,“ doplnil Prošek.

Lenz pocítil vůči oběma mužům nečekaný příval antipatie. Celou věc zřejmě dohodli ještě dříve, než dopoledne doběhl závod v Unhošti. „Standa, to bude zřejmě major Káňa?“

Prošek přikývl. „Férovej chlap.“

„Co tělo?“ otočil se Lenz znovu na Hadravu.

„Co s ním?“

„Chci, aby se na něj mrknul Novák.“

„Novák je magor,“ protestoval podplukovník.

„A nejlepší toxikolog.“

„Toxikolog?“ podivil se Prošek. „Vy myslíte, že toho sportovce někdo –“

„Nic si nemyslím,“ nenechal ho Lenz domluvit, „jen to nevylučuji.“

„Co měl ten kluk v krvi, vám přece určí i medik,“ opáčil Hadrava.

„Novák vidí i za roh.“

Lenzův nadřizený se neochotně obrátil ke svému kladenskému kolegovi. „Vadilo by ti, kdybysme tělo nechali převézt na Albertov?“

Tloušťík mávl rukou. „Pro mě za mě...“

Hadrava se spokojeně zhoupl v kolenou. „Ještě něco, kapitáne?“

„Ta svědkyně.“

„Prosím?“

„Ta, co našla tělo. Kdo ji vyslychal?“

Podplukovník se znovu otočil na Proška s tázavým pohledem ve tváři. Ten několikrát nejistě přešlápl z jedné nohy na druhou.

„No, snad kluci z hlídky, co sem dorazili první.“

„Chci její adresu, abych ji mohl vyslechnout znovu.“

Prošek zaváhal. „A nepočká to?“ namítl. „Nenecháme ji, ať si trochu odfoukne? Asi to pro ni nebyl zrovna nejpříjemnější zážitek.“

„Čerstvý svědek – věrohodný svědek.“ Lenz se zdál být neoblohmý. „Jakmile se otřepe, začne přemýšlet o tom, jak to bude večer vyprávět kamarádkám u vína, a za pár hodin z toho máme úplně jiný příběh.“

„Jaký příběh, ježiši,“ zavrčel Hadrava, „vždyť jenom našla tělo!“

Kapitán se rozhodl jeho poznámku ignorovat. „Dáte mi tu adresu?“

Prošek vytáhl mobil, naťukal číslo a přiložil si přístroj k uchu. „Roman. Pošli mi adresu na tu běžkyni, co našla tělo. Dobře. Díky.“

„Běžkyni?“

„Narazila na něj, když si šla ráno zaběhat.“

„Do háje,“ zavrčel kapitán hlavou, „jestli měla tepák, musel jí prasknout displej.“

„Tepák?“ ozvaly se vyšší šarže téměř unisono.

„Chci říct, že to asi opravdu nebyl příjemný zážitek.“

Proškovi zavrňel mobil v ruce. Okamžitě esemesku otevřel a natočil telefon k Lenzovi. Ten přikývl, načež oběma mužům nastavil záda. Strouhalova ulice byla od stadionu jen pár minut cesty.

Když si všiml, že Káňa a Švehlová stále stojí tam, kde je před pár minutami zanechal, stočil své kroky nejprve k nim. Svědkyně může počkat, ještě se zajde domů osprchovat a převléknout, než ji zasype otázkami ohledně nálezu těla.

Kladenští vyšetřovatelé napjatě čekali, co jeho rozhovor s nadřízenými přinesl. „Tak jak?“ nevydržel to Káňa.

Pokrčil rameny. „Obávám se, že to se mnou budete muset pár dní vydržet.“

„Myslíte, že to bude tak zlé?“

„Co myslíte vy, pane majore?“ usmál se.

Káňa neváhal ani vteřinu a natáhl k němu dlouhatánskou ruku. „Standa.“

„Petr,“ odpověděl, pak se otočil ke Švehlové. „A vy? Vydržíte to s nevrlym cizákem z Prahy, který se na vás bude v jednom kuse vytahovat?“

„Asi budu muset,“ zamumlala a sáhla do kapsy po cigaretách.

„Tady ne!“ zarazil ji.

„Co?“

„Jste na atletickém stadionu, ženská, hultit tu, to je jako po-
jídat jitrnice v synagoze.“

Chvilí na něho nevěřícně zírala, pak ale poslušně zastrčila krabičku zpátky.

„Navíc se to nehodí k případu,“ přisadil si ještě.

Znovu na něho vytřeštila oči.

„Jde přece o sportovní vraždu...“

5

Poté co si rozdělili práci a dohodli si další schůzku na pondělí ráno, se Lenz vydal lehkým poklusem domů. Trochu ho mrze-
lo, že mu Švehlová nenabídla tykání jako její starší kolega, ale cítil, že to přežije. Právě ve chvíli, kdy vybíhal zadním vchodem areálu, ho dostihl jeden ze strážníků, kteří ho dovezli z Unhoště k místu činu.

„Promiňte!“

„Ano?“

„Prý ji chcete vyslechnout hned,“ vypravil ze sebe udýchaně.

„Myslíte tu ženu, co našla tělo?“

Strážník přikývl.

„Pak máte pravdu, ale nejprve bych se zašel domů převléknout.“

„Jo... jistě. A mám... jí...“ Mladík stále nemohl popadnout dech.

„Je vám dobře?“

„Jo, jo, jenom jsem za váma běžel už od brány.“

Lenz zkontroloval vzdálenost, kterou musel ten nebožák urazit. Tři sta metrů? „Tak co máte na srdci – pokud to není infarkt?“ neodpustil si uštěpačnou poznámku.

„Mám jí říct, ať na vás počká?“

„Ona je pořád tady?!“

„V posilovně,“ ukázal policista za sebe k tribuně.

„Co tu ještě dělá?“ zeptal se. „Chci říct, tělo našla už ráno, a teď je,“ podíval se na hodinky, „něco po dvanácté.“

Strážmistr pokrčil rameny. „Posiluje.“

„Posiluje?“

„Říkala, že ten zážitek musí dostat z hlavy. Rozpustit ho v potu, nebo tak něco.“

„Aha...“ Lenz se otočil a zamířil zpět na stadion. „Snad se nestačil rozpustit úplně.“

„Paní Horníková?“

Žena nereagovala. Pevně tiskla kovové bočnice posilovacího stroje a v pravidelných intervalech natahovala a krčila nohy, jimiž zdvihala nemalé závaží. Lenz došel až k ní, když si všiml, že má sluchátka. Zamával jí rukou před obličejem. Okamžitě přestala cvičit, vyndala si pecky z uší a tázavě se na něho podívala.

„Paní Horníková?“ zopakoval.

„Jo.“

„Vy jste dnes ráno našla tělo?“

Utřela si ručníkem pot z čela, přehodila levou nohu přes sedačku a posadila se k němu čelem. „Už to tak bude. A vy jste kdo?“ změřila si ho zkoumavým pohledem.

„Kapitán Lenz. Omlouvám se, ale odznak mám doma v šupletu. Přivezli mě sem rovnou ze závodu.“

„Závodu?“

„Neumannova stezka.“

„V Unhošti?!“

„Vy ho znáte?“

„Chtěla jsem běžet taky, ale nějak mě po maratonu ještě neposlouchaj nohy.“

Tentokrát si začal Lenz měřit ji. Nakrátko střižené kaštanové vlasy byly protkané několika šedivými nitkami, kolem očí a úst se vinulo pár vrásek. Čtyřicítka už měla zřejmě za sebou. Na těle však neviděl jediný gram tuku navíc. Svaly na nohou prozrazovaly, že kilometrů už naběhala spousty, horní část těla pak fakt, že to není pouze běh, kterému se věnuje. Mohutná ramena, rovné držení zad – nepochybně měl před sebou všestrannou sportovkyni.

„Pořád mě tahaj stehna,“ dodala, když si všimla jeho pátravých očí.

„Promiňte, co jste říkala?“

„Že mě bolejí nohy.“

Doufal, že na ni necivěl příliš okatě. „Myslíte, že tohle pomůže?“ kývl k posilovači, na němž seděla.

„Asi ne...“

„Zkuste solné tablety a hřejivou mast. Mně to po maratonu obvykle zabere.“

„Taky běháte mara-“ zarazila se. „Počkejte, já vás znám, ne?“

Pokrčil rameny. „Pokud běháte ligu, už jsme se asi viděli.“

„Jasně že běhám ligu! A vás si pamatuju! Taky jste teď běžel Kladenskej maraton!“

„Taky.“

„Moment! Vy jste stál na bedně, sakra!“

„Třetí místo. Ovšem mezi veterány.“

„Tak to jste mě musel vzít nejmíň o kolo!“

Cítil rozpaky. Neměl rád, když ho někdo plácal po ramenou kvůli jeho běžeckým výkonům. Běhal pro sebe, sám sobě soupeřem, byl to jeho boj a netoužil se poměřovat s ostatními, i když se mu to moc nedařilo. Před každým závodem měl takovou trému, že mu jen čekání na startu odčerpávalo spoustu energie, která mu pak na trati chyběla.

Vlastně si ani nebyl jistý, proč se těch pravidelných klání účastní, proč se nespokojí s lesem, kam chodí trénovat. Asi by

mu chyběli ti lidé, parta nadšenců, jejichž jediným tématem jsou naběhané kilometry, forma, tréninkové časy, tepová frekvence a umístění v tabulkách. Před startem se zpravidla všichni cítí mizerně, každého tahá nějaký sval, jeden je nastydlý, jiný zas nevyspalý po flámu, jde v podstatě o mrzáky, kteří se jen s velkým sebezapřením seřadili na startovní čáře. Jakmile však zazní výstřel, tyhle trosky se jako mávnutím proutku promění v laně pyšníci se skvělým zdravím a zodpovědným přístupem k tréninku. Po doběhnutí střídá předstartovní horečku cílová euforie. Právě to na závodech miloval a asi právě proto stál každý další znovu na startu.

„Haló, jste tu ještě?“

„Ano, promiňte, zřejmě se dostavuje únava, nějak se nedokážu soustředit.“

„Jak jste dneska dopadl?“

„V Unhošti? Stříbro.“

„Gratuluju. Co jste vyhrál?“

„Zřejmě tenhle případ.“

Zuzana Horníková odšroubovala víčko láhve s iontovým nápojem a zhluboka se napila. „Tak se ptejte,“ řekla, když se znovu uvelebila na sedačce posilovacího stroje.

Lenz se obkročmo posadil na posilovací lavici vedle. „Řekli mi, že jste tu od té doby, co vás vyslechli.“

„Musela jsem to vypočít.“

„Kdy to bylo?“

„Kdy jsem sem přišla?“

„Kdy jste našla tělo.“

Na okamžik se zamyslela. „Asi v půl osmé?“

„Proboha, jak jste tu dlouho?“

Podívala se na hodinky. „No... dobrý čtyři hodiny. Ale tu první jsem jenom dřepěla a čuměla do blba, než jsem se trochu vzpamatovala.“

„Chápu. Jak jste ho objevila?“

„No, vlastně jsem tam neměla co dělat,“ přiznala, „ale právě je starej násoska, takže mi bylo jasné, že se dřív než v devět

z pelechou nevyhrabe. Tak jsem přelezla klandr, abych si dala pár koleček na dráze.“

„Rozumím,“ usmál se, „jen vy, tartan a –“ ukázal na sluchátka na jejím krku.

„Sting.“

„Dobrá volba.“

„No... jenže to halt nedopadlo.“

„Všimla jste si toho mrtvého.“

„Jo. Zahlídla jsem ho jenom periferně, ale když jsem se otočila, bylo mi jasné, že tam někdo leží. Nejdřív mě napadlo, že je to správce, že se večer nalil a ustlal si v kleci. Jenže...“

„Jenže to nebyl správce,“ dokončil za ni.

Zavrtěla hlavou.

„Tak jste šla blíž a prohlédla si tělo?“

„Jo.“

„Můžete popsat, co přesně jste viděla?“

„Jestli mám bejt upřímná, nemusím vidět všechno.“

„Chápu, ani já ne.“

„Vy se tomu ale zřejmě nevyhnete, co?“

Lenzův zrak na vteřinu spočinul na dvou prázdných láhvích od whisky v opačném rohu posilovny. „Snažím se spoléhat na oči svých kolegů,“ odpověděl.

„Aha.“ Znovu se napila. „Ten chlap na sobě sice neměl žádný viditelný zranění, ale podle toho výrazu ve tváři bylo jasné, že je po něm. Obličej měl úplně bílej. Díval se nad sebe, jako by pozoroval ptáky na obloze.“ Na chvíli se odmlčela. „Jenže mu zamrznu pohled. Panenky měl jako ze skla, ve vlasech listí...“ Zavřela oči a zhluboka se nadechla. „Obávám se, že víc už vám neřeknu.“

„I tak jste mi moc pomohla.“

„Myslíte?“

„Jistě,“ zalhal a zvedl se k odchodu. „Zkuste ty tablety,“ kývl k jejím bolavým nohám.

„Počkejte!“ přiložila si ruku na čelo, jako by chtěla zkontrolovat, jestli nemá horečku. „Přece jsem něco viděla. Vlastně někoho.“

„Opravdu?“

„Nějakej mužskej, teda aspoň myslím, že to byl chlap, vycházel hlavní branou, zrovna když jsem se chystala hupnout na dráhu.“

„Tedy někdy kolem půl osmé.“

„Jo. Ale byl daleko a zády ke mně, takže...“

„Rozumím.“

„Potácel se.“

„Napadal na nohu?“

„Spíš bych řekla, že byl pod parou.“

„V půl osmé ráno?“

„To jsem si taky říkala, jak někdo může bejt v tuhle dobu už takhle zrichtovanej.“

„Nebo ještě pořád...“

„Vidíte, to mě nenapadlo. Je jasný, kdo z nás je policajt.“

„Nemohl to být správce?“

Nejistě zavrtěla hlavou. „Ten je plešatej. Tohle vypadalo na mladýho kluka.“

„Jako jsem já?“

„Upřímně?“

„Raději ne.“

Usmála se.

„Co měl na sobě, mi asi nepovíte.“

Pokrčila rameny. „Jak jsem říkala, byl dost daleko.“

„Dobře.“ Nedostatek kyslíku v místnosti začal Lenzovi obracet žaludek. „Myslím, že to bude všechno.“

„Takže teď se pustíte do honby za pachatelem?“

„Teď se vrátím k rodině. Vy se vraťte ke Stingovi, už jsem vás zdržel dost.“

„Provedu.“

„A kdybyste si na něco –“

„Kdybych si na něco vzpomněla, najdu vás na závodech.“
Znovu se usmála.

„No... radši zavolejte na služebnu.“

Lenz se rozloučil a vyšel z vydýchané posilovny na čerstvým podzimním vzduchu. Vítr odsouval těžké mraky za město, na chvíli mezi nimi dokonce problesklo slunce. Najednou dostal nutkavou chuť si zaběhat. Musel si leccos ujasnit, stimulovat mozek. Při běhu se mu lépe přemýšlí a přesně to teď potřeboval. Jen pár kilometrů, pak zamíří k domovu. Opustil Sletišť hlavní branou a odbočil k přilehlému lesoparku. Jeden okruh bude stačit. Vlastně se dnes po závodu ani nestihl vyklusat.

6

Kapitán čtvrtého obvodu pražské kriminálky si však svůj původní záměr rozmyslel. Když po necelých pěti kilometrech vybíhal z lesa, nestočil své kroky domů, nýbrž se vrátil zpět na stadion. Neustále se mu totiž vracel obraz dvou prázdných láhví od whisky v rohu posilovny. Alkohol na místě, kde si člověk zlepšuje tělesnou kondici, působil jako pěst na oko. Zatím ho nenapadala žádná spojitost s případem mrtvého koulaře, přesto se pro ně vrátil.

Místnost zela prázdnotou, po Horníkové tu zůstal pouze slabý pach potu. Lenz si svlékl funkční triko a opatrně přes něj obě láhve uchopil, aby nesmazal případné stopy. Vyšel ven a podél tenisových kurtů se vydal k hlavní bráně, kde zabouchal na správce areálu, podřimujícího v malé budově u vchodu. Jakmile se muž vypotácel ze své kukaně, praštil Lenze do nosu nezaměnitelný odér piva.

„Co je?“ vyštěkl na něho správce. Těkávé oči měl podlité krví.

„Jsem z kriminálky, kapitán Lenz, nemáte tu nějaký čistý sáček?“

Proplešatělý muž kolem šedesátky upřel zrak na láhve, které policista držel skrz látku za dno, jako by se s nimi chystal provést nějaký kouzelnický trik.

„Mam jenom igelitku z Lidlu.“

„Ta bude stačit.“

Lenz vložil svůj úlovek opatrně do tašky a zase se oblékl. Původně měl v úmyslu správce rovnou vyslechnout, ale vzhledem k jeho stavu se rozhodl počkat do zítřka. Raději ho o svém plánu hned zpravil, kdyby se muž náhodou chystal na další noc s flaškou v ruce.

„A v kolik vás mám jako čekat?“ zavrčel na Lenze.

„Brzy. Řekněme v osm?“ Schůzku s kladenskými kolegy měl dohodnutou na devátou, napadlo ho tedy, že na ni dorazí již s novými informacemi.

„Žádné problém.“

„Určitě?“ Lenz se demonstrativně zadíval za správce, kde se na stole tyčilo několik vyrovnaných láhví krušovické dvanáctky. Muž jeho pohled následoval, pak se přihlouple usmál a dveře za sebou spěšně přibouchl, čímž průzkum svého pracoviště rázně uřál.

„Měl jsem včera svátek,“ zamumlal omluvně.

„Opravdu?“

„Teda... vlastně ho mám dneska,“ opravil se, „ale slavit to v neděli, to je na levačku, ne?“

Lenz chápavě přikývl.

„Pozval jsem pár kluků,“ pokračoval, aniž po něm vysvětlení jeho nočních radovánek někdo vyžadoval. „Kapku jsme se picli... znáte to.“

Následovalo další kapitánovo přitakání. Trochu se styděl, že se mužovými rozpaky dobře baví. „Povíte mi to zítřka.“

„Jo, jo, určitě,“ dušoval se správce, „spolehněte se!“

Lenz se náhle zarazil. „Říkal jste, že máte dnes svátek?“

Správce přikývl. „Jo, jsem Venca.“

Kapitán sáhl po mobilu, záhy si však uvědomil, že zůstal v postranní kapse sportovní tašky, kterou nechal v unhošťské sokolovně. „Do háje, máte tu telefon?“

„Jenom služební mobil.“

„A vadilo by, kdybych...“ Odmlčel se. „I když vlastně ne.“

Správce si ho tázavě prohlížel. „Můžu nějak pomoci?“

„Chtěl jsem si něco ověřit u kolegy, ale neznám jeho číslo.“

Muž se otočil, znovu otevřel dveře do kanceláře a zamířil ke svému stolu. Chvilí se přehraboval v papírech, které pokrývaly téměř celou desku. Nakonec z té zmeti vylovil vizitku a nasadil si brýle. Přesto byl nucen oddálit si kartičku od obličeje, aby přečetl jméno. „Stanislav Káňa.“

„Prosím?“

Správce znovu přimhouřil oči. „Major,“ dodal a podal vizitku Lenzovi. „Byl se mě tu zeptat na toho mrtvého, jestli ho náhodou neznám jménem.“

„Bingo!“ Lenz se natáhl po mobilu, který se během správcova přehrabování objevil mezi papíry na stole. „Přesně toho potřebuju. Můžete mi nadiktovat jeho číslo?“

Muž si znovu přidržel vizitku na délku paže.

Káňa se na druhém konci ozval okamžitě, jako by telefonát čekal nebo chtěl sám zrovna někam volat.

„Jenom maličkost,“ zahájil Lenz hovor, aniž se představil.

„To jste vy, kapitáne?“

„Jo, omlouvám se, tady Petr Lenz.“

„Co potřebujete?“

„Ta oběť, Kolník – připomeňte mi křestní jméno.“

Ve sluchátku slyšel pomalé nádechy a výdechy, někde v dálce pak šustění papíru. Káňa zřejmě listoval poznámkami.

„Václav?“ navrhl Lenz nedočkavě.

„Jo,“ potvrdil po chvíli Káňa, „Václav Kolník.“

„Takže taky Venca...“ Kapitánův pohled sklouzl k igelitové tašce u jeho nohou.

„Prosím?“

„Nic, moc vám děkuju. Totiž, my jsme si vlastně potykali, ne?“

„No vidíš,“ souhlasil major, „úplně jsem na to zapomněl. Potřebuješ ještě něco?“

„To je všechno. Promiň, jestli jsem tě vyrušil od oběda.“ Lenz se podíval na hodinky. Za sedm minut dvě. „No, spíš od odpolední siesty.“

„Jsem v kanclu.“

„Aha.“

„Připravuju podklady pro zítřejší poradou, ať to máme všechno po kupě.“

„Dobře. Tak hezký zbytek neděle. Tedy... pokud je to možné.“

„Zkusím to, čau.“ Káňa na druhém konci přerušil spojení. Lenz cítil, jak jeho sympatie k novému kolegovi rostou. Žádná neděle, žádná siesta, hned se z místa činu vrátil do práce, aby připravil vše potřebné, shrnul dosud zjištěná fakta, a tak všem usnadnil vstup do nového dne.

„Von se jmenoval jako já?“ ujišťoval se správce, jestli právě vyslechnutý hovor pochopil.

Lenz přikývl. „Kdybyste se znali lépe, mohli jste včera slavit spolu.“

„Jako že by ho nezabili, kdyby tu se mnou chlatal pivo?“

„Myslíte, že jich bylo víc?“

„Čeho?“

„Řekl jste *nezabili*. Myslíte, že pachatelů bylo několik?“

Muž si prohrábl prořídle vlasy. „No, byl to pořízek, ne?“

„To jo.“

„Tak mi neříkejte, že ho takhle dolámal jeden člověk.“

„Mohl to být ještě větší pořízek,“ navrhl Lenz.

„Když myslíte.“ Správce povytáhl obočí. „Já bych ale řek, že –“

„Neviděl jste něco dnes, řekněme, mezi půlnocí a čtvrtou hodinou ránní?“ uťal ho Lenz ostře. Usoudil, že se z oslavence přece jen pokusí něco vydolovat. Václava je koneckonců až dnes a pár láhví na stole bylo ještě plných. Nechtěl dopustit, aby správce svoje vzpomínky utopil v další várce alkoholu.

Muž zbledl, nezdálo se však, že by to souviselo s kapitánovou otázkou, spíš se v náhlé přílivové vlně připomenula kocovina. „Je mi líto, majore,“ řekl opět omluvným tónem, „ale to už jsem byl dávno jak slíva.“

„Kapitáne,“ opravil ho.

„Co?“

„To je jedno. Ani jste nic neslyšel? Co vaši hosté? Ti si nemohli všimnout něčeho neobvyklého?“

„Jako čeho třeba?“

Lenz zatřásl igelitovou taškou, z níž se ozvalo cinkání skla. „Vypadá to, že v posilovně pod tribunou se také slavilo.“

Správce se uchechtl. „Ty vypadli ještě před půlnocí.“

„Kdo?“

„Co já vim. Někdo z Tepa. Měli to povolený vod vedení.“

„Jak víte, že už tu po půlnoci nebyli?“

„No... tak si to dohodli.“

„Viděl jste je odcházet?“

„To úplně ne, ale –“

„Ani jste nemohl. Byl jste přece jak slíva, že?“

Muž se ohlédl, jako by se chtěl ujistit, že nikdo neposlouchá. „Hele, nechci mít průser, jo?“

„A já chci vědět, kdo se tu potloukal, zatímco vy jste s kámoši nasával.“

„Snad se tolik nestalo, ne?“

Lenz cítil, jak mu rameno několikrát vyletělo vzhůru. Jeho šedozelené oči se do těch správcových nemilosrdně zabodly jako čepel nože. „Stalo se to, že na stadionu bylo dnes ráno nalezeno tělo mrtvého atleta, vzpomínáte?“

„Dyť já ho znal jenom vod vidění, sakra!“ neudržel správce nervy na uzdě. „Nikdy jsem s nim ani nemluvil, tak proč mi nedáte pokoj?“

Lenz vypadal, že jeho otázku vůbec neslyšel. Upřeně pozoroval špičky svých běžeckých bot a zcela ignoroval okolí. Cítil, že je blízko, netušil však čemu. Začala se do něho dávat zima. Měl za sebou těžký závod, pohled na mrtvé tělo, nepříjemný rozhovor s vrchností, výslech svědkyně a pětakilometrový výklus. Za čtyři hodiny toho stihl až dost. Přitom od rána nic nejedl. Zalitoval, že si ani nenabídl sušenku z vrchovatých hrstí svých štědrých synků.

„Tak co,“ naléhal správce, „nevodpískáme ten zejtřek?“